

Prax je čosi veľmi intenzívne, niečo čo sa nedá ľahko vysvetliť. Som tretiačka a od začiatku školského roka sme dva dni v týždni chodili do nemocnice, aby sme sa tak pripravili na svoje budúce povolanie. Musím sa priznať, že pre mňa to vôbec nebolo ľahké, pretože sa ma hlboko dotýkal každý jeden životný príbeh, každú bolesť som precitovala spolu s pacientom. Súvislej mesačnej praxe som sa veľmi bála. Mala som obavy, či všetko zvládnem a nechtiac niekomu neublížim. Ako sa vyrovnám so smútkom či bolesťou, ktorú pacienti prežívajú, ako pochopím krutý zákon života – smrť,... Skrátka, zmocňovali sa ma obavy, neistota, strach. Teraz som už po absolvovaní mesačnej praxe. Som o poznanie i skúsenosti bohatšia. Môj pohľad na život a svet sa zmenil, naučila som sa na veci pozerat s nadhľadom.

Priala by som si vám lepšie opísať, čo som videla a cítila. Keby tak existoval prístroj podobný EKG, len fungujúci na inom princípe. Pripevnila by som vám na hrud' zvodny a všetko by ste to zažili. Ale takto to nejde, tak sa pokúsím priblížiť aspoň to, čo som videla a zažila.

Vchádzam na oddelenie. To ráno je zvláštne pokojné. Všade sa rozlieva ticho, až na jeden

hlas. Počuť ho po celej chodbe, pretože dvere miestnosti sú otvorené. Chodbou sa nesú ženské výkriky: „Kde je mama?“ stále dookola: „Kde je moja mama?“ Prichádzam k týmto dverám a pozerám dovnútra. Najsmutnejšie na tej situácii bolo, že kričiacia pani bola už veľmi stará, každému z nás bolo jasné, že jej mama už dávno nežije.

Ale ona kričala, túžila ju vidieť, cítiť jej nežný dotyk a počuť milé slovo. Mama nás sprevádza celý život. Keď si v detstve rozbijeme koleno, hneď ju voláme. Alebo keď sme hladní, smutní, nadšení, vždy voláme jej meno. A takto je to aj v starobe. Veríme tomu, že príde a vyslobodí nás. Nezáleží na tom, koľko máme rokov, chceme ju pri sebe v tom najhoršom. A tak som stála v tých dverách, slzy sa mi tlačili do očí, hrdlo sa mi stiahlo. Hlavou mi vírili všetky možné myšlienky, chcela som tej žene neja-

zdroj: internet

ko pomôcť, možno aj nahradiť jej mamu, upokojiť ju, niečo urobiť, ale nevedela som, čo... neviem vysvetliť ten stav, aj keď podobných situácií som zažila viac.

Zvláštna náklonnosť a súdržnosť k cudzím ľuďom. O niekoho sa staráte, každý deň vám porozpráva úlomok zo svojej životnej cesty... A jedno ráno prídete a tá osoba je nenávratne preč. Raní vás to na takej úrovni, o ktorej ste ani netušili, že ju máte.

Napriek všetkým týmto strastiam sú v nemocnici neopísateľ-

**„KTO POMÔŽE
ZACHRÁNIŤ JEDINÝ
ĽUDSKÝ ŽIVOT,**